XUT!

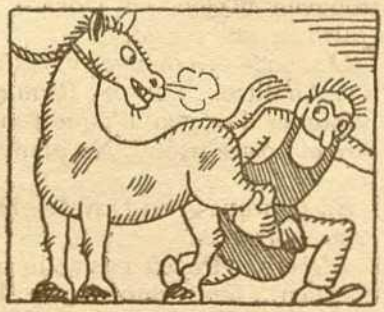
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CARRER NOU, 45 — ANY II. — NUM. 49 — BARCELONA, 25 D'OCTUBRE DE 1923 — APARTAT DE CORREUS 925 — TELÉFON 2753 A

Estalló de indignación el pueblo entero y en masa.

Pásese una suspensión; mas dos, señores, es massa!

Regresaron de Las Corts
veinte mil aficionados.
Cabizbajos, o cap cots?
El caso es que iban mojados.

Mientras el herrero hierra
a los machos aspeados,
dice: «Los federativos
de la Fede van herrados.»
(Errats de comptes, eh?)

Cuando afina el instrumento
el músico enagenat,
recuerda el aplazamiento:
«A mí sí que m'han trompat!»

El tirador de coloms,
con la escopeta apuntada,
recordando lo pasado,
exclama: «Quina tirada!»

Mientras os monda el melón
vuestro barbero Manel,
murmura con afición:
«Va sê una presa de pèl!»

Menjant pa amb formatge un *chulo*,
dice, suave como un rezo:
«La Fede con disimulo
nos la ha pegado con queso.»

Y por si esto fuera poco,
a causa del Autodrom,
al público vuelven loco
con la nueva suspensión.

Sed prudentes y discretos
y pagad lo estipulado;
los domingos están muertos,
porque jugarán en sábado.

En el campo haya quietud,
que ellos en las Asambleas
se hacen ojos de vellut
y se dicen cosas feas.

10 CENTS.

LES REVELACIONS DE LA CIENCIA

Lo que han descobert en Dova i en Quirova

(SENSACIONAL INFORMACIÓN. LA MEJOR EN SU GÉNERO. GARANTIZADA PURA. UNICA CASA FORMAL. NO SE ADMITEN LÍOS)

ANTECEDENTS

Als llocs on s'esmicolen la gent savia i els intel.lectuals, que no és lo mateix, Ateneu inclusiu, cridaven fortament l'atenció uns greus símptomes que presentaven un bon nombre de persones, que primer varen passar desapercebuts, però que, com diem, varen acabar per cridar l'atenció i esverar inclusiu als que en coneixien algun.

Els símptomes eren els següents: portaven un retrat d'en Samitier a la cartera; enraonaven malament d'en Zamora i del «Sabadell», i de l'«Europa» i de l'«Español» i del «Martinenc» i de la «Unió Esportiva de Sans» i de tot déu; als camps, aplaudien furients a cada brinco d'en Sami i es repartien bocinets del mocador de l'Alcàntara, amb espècies i tot; un gol del «Barça» els feia treure foc per les mans, experiment comprovat al camp cada diumenge; i un gol dels altres els deixava seriosos, hieràtics, ferms com soldats en *fila* i muts i a la gàbia; una patada a en Torralba era una patada; una patada d'en Torralba era una cosa de més gràcia que un servidor de vostès; un estornut a l'àrea dels altres era un *panal*; un gems a l'àrea dels seus era una broma innocent; una traveta d'en Sami era la cosa més xocant i més divertida del que es pot tenir idea; però una traveta d'un contrari era un crim més negre que el més negre dels de M. Landru; i així, per aquest estil, si l'àrbitre deixava passar un faut a un contrari, era un tal i un qual i son pare i sa mare, i demanin; si deixava passar un faut dels seus, ningú deia res; aquestes coses, entre homes, es callen.

Pels símptomes, el mal era greu i s'estenia de pressa. Hi havia 10,000 atacats.

S'hi havia de posar remei.

EL NOSTRE LABORATORI

Al laboratori del XUT!, on es fa setmanalment l'anàlisi dels partits jugats, i que està muntat a l'aire perquè és una joia, es trobaven l'Amo, en Dova i en Quirova, que sóc jo.

L'Amo.—No planyeu els quartos. Analitzeu. Penseu. Rumieu. Sapiguer l'origen d'aquest mal serà el nostre triomf. No planyeu res.

En Quirova (a en Dova).—Deu estar borratxo!

L'Amo.—Podeu gastar lo que volgueu... fins a catorze rals. Tot per tot!

En Dova (a en Quirova).—Ah, vaja!

En Dova i en Quirova, al guillar l'Amo, treuen un alambic, una retorta i un feix de rebuts del «Barça».

En Dova i en Quirova tenen el somriure als llavis. En Quirova està que frisa. En Dova mastega regalèssia.

En Quirova.—Si prenguessis til.la, Dova?

En Dova.—Si callessis, Quirova?

Callen. En Quirova deslliga els rebuts i els fica a una cassola.

En Quirova.—Fa pena, oi?, fer bullir aquests cromos tan litografiats!

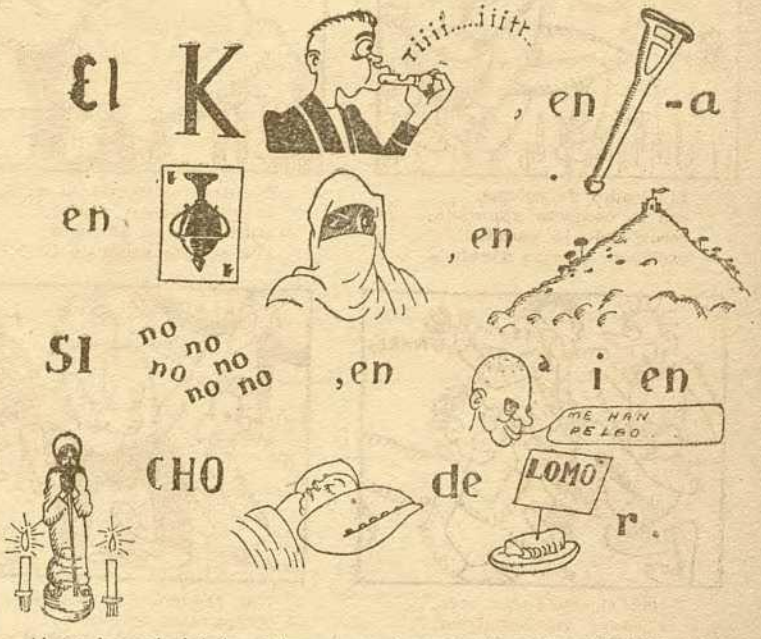
En Dova.—No et dolguin. De l'or dels escuts ens en farem un anell.

En Quirova.—Reserpentí, Dova! M'estàs rostint a l'Amo.

MOMENTS D'EMOCIÓ

La cassola dels rebuts bullint.—Glu, glu, glu, glu...

En Dova.—Ja estan fets pasta.

Al que ho endevini li regalarem un número endarrerit del XUT!

En Quirova (treient la cassola).—Ara, a la retorta.

Ho fan. Pel serpentí volten uns vapors rojos i grocs... A la fi cau la primera goteta condensada.

En Dova la recull amb el dit i la vol llepar.

En Quirova.—Desgraciat! Ja saps el que fas?

En Dova.—Veure què és.

En Quirova.—Calla, neòfit, i mira.

Pren una xeringueta, l'omple del líquid que es va condensant dels rebuts en maceració i dóna una injecció a una pobra rata que per allí passava (1). La pobra rata se'l mira fit a fit, fa un xiscle i cau k. o. L'ha dinyada.

En Quirova.—Veri!

En Dova.—Oh!!...

RESULTAT

Està comprovat, doncs, segons els nostres anàlisis, que els rebuts del «Barça» estan impregnats d'un verí especial, del qual no hem pogut sapiguer la composició, i sí solament els efectes.

Es una espècie de polvos de *seguidillas* fabricats per en Cabot. Així s'expliquen moltes coses.

LA NOSTRA MODÈSTIA

La notícia no val res. Ni en Dova ni en Quirova, que és un servidor de vostès, s'inflen per això. Es el nostre deure. Tots ho saben ja i poden evitar els efectes. Com a antídot s'assenyala l'apendre's el Reglament, uns *gemelos* i til.la a dojo.

Ens felicitem modestament del nostre triomf.

QUIROVA

(1) De rates n'estem molt rebé. (*N. de la R.*)

Impressions ingènues d'un espectador integral

L'HOME QUE ES VEN EL CARNET

Quan el «Barça» tenia un gol al seu *haber* i un al seu *debe*, un senyor grassonet, panxut, amb cara de pomes agres que no ho volguessin ésser, va estarrufar el nas i va dir, dirigint-se al públic en general:

—Em venc el carnet!

Ja sap aquest ésser inconscient la importància de la seva insospitada determinació? Vendre's el carnet és fer un salt de carpa als reglaments del club, que ho prohibeixen. Déu nos en guard que se n'enteri en Cardona!

A més, vendre's el carnet perquè no fica gols en Samitier o l'Alcàntara, o bé perquè en Pascual pifia, és prova de molt petita mentalitat; d'una mentalitat de celobert.

Què farien, doncs, els socis de l'«Español» amb els seus carnets, ells que, gràcies a Déu, sempre perden?

Que aprengui d'ells el senyor que es ven el carnet.

I al «Barça» n'hi ha molts que tenen el carnet com un Alacant o un Exterior amortitzable al 4 per 100.

EL FOC I EL FRED DE L'ENTUSIASME

La tribuna del «Barça» sembla un mata-sogres de l'entusiasme. Guanyen els ex-campions: doncs s'estira. Els van mal dades: doncs s'arronça.

I s'arronça tant, tant, tant..., que podeu ficar gols i més gols a la porta dels seus. No sentireu remor de picaments de mans d'aquella banda. I és que cada gol és com un punyal enverinat que traspassés el cor a cada *tribunaire*.

Però si un qualsevol, en Sancho, per exemple, fiça un gol de penal, els socis aplaudeixen, no sense les protestes d'uns quants que hi entenen i que diuen que allò no s'aplaudeix.

Es el fred i el foc de l'entusiasme a la tribuna del «Barça», tan incomprensible com que encenguin cinc minuts abans de finir el partit uns llums que no serveixen per res.

EL «PLONGEON» DE L'ESTRUCH:

A nosaltres l'Estruch ens ha robat el cor. L'Estruch és un noi simpàtic, que surt al camp amb gorra i amb una tovalloleta que penja a la porta.

Si a Sabadell no fossin ja *fantasiosos* de mena, l'Estruch els n'hauria fet tornar.

Avui que l'estrella d'en Zamora s'empal.lideix, nosaltres veiem que el que ve amb ànims de fer-se el *puesto* és l'Estruch. L'Estruch de Sabadell. *El verdadero, el único*!

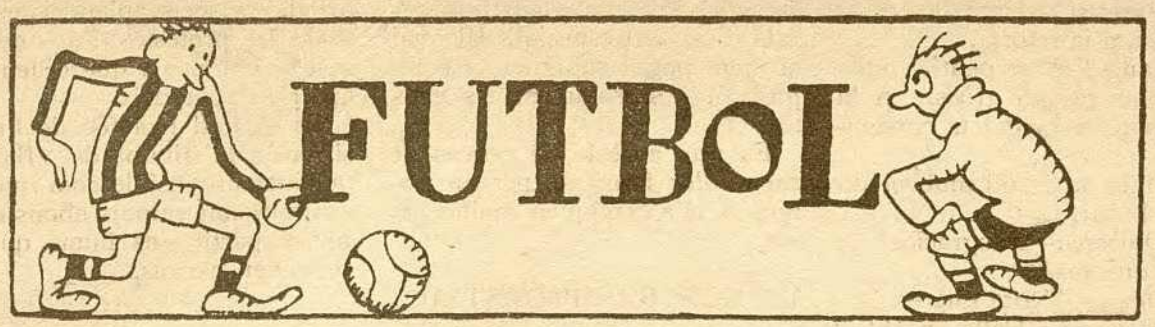
Venia un davanter del «Barça», encesa la cara, els ulls guspirejant i la pilota als peus, amb la tràgica idea de donar un disgust als del «Sabadell». Un dels defenses, un dels dos homes-tàpia que són el penúltim baluard de la meta «sabadellenca», es va dirigir brunzent contra el davanter, «als llavis una cançó i al cor la flama dels herois...».

El davanter, que el veu venir, pensa seriosament que aquell senyor el desencola, i xuta furient. La pilota—pilota domesticada al camp del «Barça»—se'n va cap a l'angle. Entra! Ja hi és!... Però on me deixen a l'Estruch? La pilota—la pilota domesticada—va fer un xiscle. Un home s'interposava al seu camí. Era un home recte, brunzent, serè i fins *guapo*. Era l'Estruch. La pilota se'n va anar a córner amb geste venjatiu. Ja hem dit que era domesticada.

Amb dos *plongeon* així i dues tardes com diumenge,

monta tanto, tanto monta
en Zamora com l'Estruch.

Ja ho sentiran a dir.

Europa | U. E. de Sans

El hábito no hace al monje, segons una dita castellana, i que aquesta volta es pot aplicar als «europeus»; ells no en duien, d'*hábito,* però sí que feia una temporada que tenien un altre *hábito,* i aquest era el de fer el mec, que vol dir perdre partits o guanyar-los amb prou feines. Això havia fet que per alguns ja no se'l considerés com un equip temible per aquest campionat, i més si es té en compte la sèrie de victòries i *bombos* que s'havia donat el «Barcelona» en aquests últims temps, que el presentaven com equip invencible; però tot ha sigut arribar el campionat com girar-se la truita, i en el primer dia l'«Europa» sol fa tants gols com tots els aconseguits pels altres quatre equips del grup «A».

No crec necessari ponderar l'actuació de l'«Europa», ni tampoc la de la «Unió» (tinguin en compte que per estar bé s'ha de ponderar a tothom); el resultat és *un fiel reflejo* de lo que fou el partit.

A l'acabar vàrem tenir la sort de trobar a un home satisfet (Matas) i després el seu *polo opuesto* (Roig), i ho vàrem aprofitar (*¿cómo no?*) per preguntar-li quelcom.

—...?

—Sí, senyor; aquesta nit un sopar. Se l'han ben guanyat.

—...?

—I ca, home! No veu que ells ja sabien que, no essent-hi jo, hi hauria hagut l'*altre,* que no els n'hauria pagat cap, de sopar, i, per lo tant, no calia escarraçar-s'hi tant. El *score* l'he aconseguit jo; això és indiscutible; els meus sopars són la vareta màgica.

—...?

—Sí, va ésser l'únic que va fluixejar; però, què vol fer-hi!; porta tanta parròquia ell sol! No veu que *desgraciado en el juego, afortunado en amores*; és l'únic que no es mereix el sopar; però quan hi falta ell, falta l'alegria, que vol dir el bon humor *sin tasa.*

—...?

—Es clar, home, que continuarem essent-ho! No veu que fem el camp nou per això?

—...?

—Per les semifinals? Vostè vol fer-me enraonar per posar a en Cabot al tanto. Doncs, no, senyor; no ho sé si estarà llest. I prou.

El senyor Roig:

—...?

—Ha perdut com vaig perdre jo les eleccions: per pega; no veu que allò de què quan un home està de pega, amb...? Doncs l'Oliveras va ensopegar amb el nas, i si es descuida, se li evapora.

—...?

—Ah! Quan vinguin al nostre camp ja en parlarem. En Greenwell, d'aquí aquell dia, ja els haurà ensenyat fins l'anglès, i llavors veurem qui fa més *score.*

—...?

—Ca, home, ca! Es cartomància, i res més. Ja l'hi diré el dia que vinguin a Sans.

—Alanta, doncs.

F. C. Barcelona C. S. Sabadell

Hom preveia que els d'en Cardona farien un paper més lluït. Però com que totes les coses, abans d'entrar en matèria, necessiten una explicació, un servidor, tractant-se d'una primera jornada de campionat, no hi planyerà una quartel.la.

Primerament, doncs, fem història.

El club degà — amb permís d'en Peris — volia donar-nos la sensació de què el seu equip creixia en potència física a mida que creixia en potència econòmica.

Español: Rateta meva!
Barça: Reiet del meu cor!
Europa: Quin paper més trist hi faig jo aquí!!!

—Ai la mare, que patirem!!!

Emparats en el nombre de socis i en l'enrenou que són capaços de promoure aquests deu mil, arreu es parlava de l'*equipo cañón* i de l'invencible equip blaugrana. Vingueren equips estrangers, als que *La Jornada* es cuidava de fer el reclam, i l'equip ex-campió els guanyava per una diferència de gols atuïdora. Això engrescava als deu mil, però no acabava de convèncer als collfreds. Un servidor és collfred, i es prenia la molèstia de llegir els resultats que obtenien aquests equips amb altres clubs de la nació, i quan llegia els resultats, somreia pensant en el campionat i fent un sens fi de comparacions.

...I el diumenge, el «Sabadell», modestament, sense moure escàndol, ni sortir retratat als diaris, va guanyar al «Barça» per 1 gol a 0. He dit un gol a zero, i ho sostinc.

El gol que va fer en Sami fou una mica dubtós, en lo que es refereix a l'execució; pel demés, no cal discutir que la pilota va entrar dintre de la porta.

El penal va ésser un «penal social» que va concedir en Mariné per no perdre l'amistat amb el «Barça».

—No sé si estaré prou segur amb aquest trajo per anar a veure el partit AMISTOS del «Barça» i l'«Español»...

El soci del «Barça», encara que no vulgui, ha de sofrir uns remordiments que no poden deixar-lo viure tranquil. Lo que varen fer el diumenge és un atropell.

El nostre lema és: «Grimègia, esport i justícia», i en casos com el de diumenge ens sufoquem com uns estudiants de doctrina, pensant en la justícia que es féu al camp del «Barça».

L'amo de la situació va ésser l'Estruch, que amb aquesta nova exhibició s'ha situat a l'alçària d'en Zamora.

L'Estruch va ésser el millor i en Cella el pitjor. Tot sigui per Déu Nostre Senyor!

De totes maneres, els del «Barça» a aquesta derrota no hi donen importància, perquè ells les forces les guarden per quan vingui l'«Sparta», de Praga.

Qui no s'aconsola, és perquè no vol.

Español Martinenc

L'onze vermell va fer el seu debut de cara els nois d'en La Riva. L'anterior *score* els tenia aclaparats, i qui més qui menys dels onze jugadors «martinencs», volia fer-se un tip de carn d'«espanyolista». N'hi havia que tenia comprat l'oli per fregir un biftec de Zamora.

El públic també tenia la seva santa intenció de fer-se un tip de *referée*, menjar que a nosaltres no ens agrada, perquè no ens podríem empassar ni una costelleta de Peris (Puah?), ni un pallís de Mariné, tan pelut i tan lleig. Però com que sobre gustos no s'ha escrit res, allà els de Sant Martí amb el delit per la carn d'àrbitre.

El partit fou un surt perenne i alternatiu. «Ai, ai, ai!...», deien els de Sant Martí. «Ui, ui, ui!...», deien els *españolianos* (apreneu a qualificar, nois de *La Jornada*). Res, una doble encolomada a càrrec d'en Juanico i d'en Mauri.

En Juanico ha ficat un gol. Es presenta un *casus belli*. Valen els gols de menor?

En Bessas va quedar com un home, igual que en Munill. En Mariné i en Subirana varen fer de paret, amb la gràcia de sempre.

Dels *españolianos*, el *fiero* Montesinos va quedar com un jugadoràs de *postín*! *Mi negro*!

En Canals, discret... i prou.

Dels mitjos, en Sanahuja i en Mauri al davant, que va ésser l'autor de l'altre gol.

I en Zamora?

En Zamora, cavallers, aguantant el tipus, un xic esporuguit pel públic, però va quedar bé.

NOTA.—Aquesta ressenya està feta tot i llegint *La Vanguardia* i *El Mundo Deportivo* (*aquí no se engaña a nadie*), perquè un servidor se'n va anar a veure «Penya Rhin», ja que per quelcom sóc amic d'en Zborowky, i resulta que, segons el *Mundo*, el gol d'en Juanico el va ficar en Sanahuja. No volem mirar *La Vida* per aclarir-ho, car suposem que per aquesta l'haurà ficat un senyor d'Esparraguera. Oue n'és de trista la vida de redactor deportiu de XUT!

Els del grup "B"

L'ésser del grup «B» no vol pas dir fer-ho bé; aquest aclariment, com el de què no té res que veure amb els *niños bien*, el fem per si hi havia algú que ho creiés així (i que per fer-nos quedar malament no hi serà).

Doncs bé; els senyors del grup «B» varen començar el campionat molt bé; molt bé per l'«Avenç», pel «Júpiter» i pel

Empleat municipal.

«Gràcia» (aquest es va guanyar el quedar-se al «B»), i no tan bé pel «Badalona» per l'«Atlètic de Sabadell» i per l'«Iluro» (aquest no hi té res que veure amb la *B*, però per fer contents als de Mataró el posem barrejat).

Hem de fer constar que tots tres partits foren molt ben guanyats per l'*score* de dos a un, cosa que vol dir que ningú pot cridar més que l'altre; tots varen guanyar pel mateix resultat, i això ens sembla molt «B».

Mariné-Vidal-Just

Vet aquí un *terceto* de reflis que el diumenge encengueren les ires dels aficionats barcelonins.

Cap dels tres reuneix condicions suficients per arbitrar partits de campionat.

El primer, és una persona impressionable, que es malmet per totes les influències i es deixa imposar com un infant.

El segon, és una veritable cafetera, que està peix del Reglament i sofreix una miopia de solemnitat.

El tercer està tan convençut de sa insignificància, que demana consell a en Zamora, i lo que ell diu està per ben dit.

A tots tres els dediquem aquesta poesia:

Just, Vidal y Mariné,
¡quién os ha visto y os ve!
creísteis que con un pito
ya seríais *referée*,
i un be!!
El mundo entero proclama
que íbais de buena fe.
I a mi, què?
Si no hi enteníeu rê!

En Montesinos i la carestia de les subsistències

El fiero Montesinos, el gran «back» chocolate, l'ídol d'en La Riva i del gran Tallada, s'ha jugat el nom, el pervindre i el tornell, per unes dues centes raons al mes que demanava, engrescat al veure que estava ben adobat i que havia jugat amb èxit, *que ha sorprendido a la misma empresa,* el partit «Europa»-«Español».

Aquest cas d'en Montesinos—que va portar la consternació a la casa dels *reales*—és dels que entren de ple a la nostra jurisdicció. XUT!, que encara que no ho sembli, que sí que ho sembla, vol moralitat deportiva, decència futbolística i vergonya individual i col.lectiva.

Per això XUT! avui li diu a en Montesinos, sense tremolar, fer com un almogàver de bona família, tiesso i fort com un bambú, amb el somriure dels gladiadors als llavis i més trempat que un gínjol:

Noi, t'has ficat de peus a la galleda. No deus oblidar que tu estaves més trencat que lo més trencat i que et varen adobar la trencadura els de cân La Riva. Tu saps que una cossa et va desllorigar un os del peu i que has estat vist pels «asos» de la medicina i de la cirurgia i de la farmàcia i s'han gastat amb tu més peles que no en vals. Tu saps que has tingut masatgista, banyistes i manicures a la teva disposició, com si fossis un rajah. Tu saps tot això i saps també que una bona qualitat de la gent és l'ésser agraïts.

Però es veu que ho vares oblidar i vares anar a en Tallada amb el *cuento* de què necessitaves dues centes raons al mes per a jugar el diumenge passat va fer vuit dies. I el senyor Tallada, que sembla manso, però és un senyor amb tot lo que deu tenir un senyor, et va dir que si no volies jogar, que fessis el dòmino, i que a ell, no!...

I tu, fill, què has de fer ara? jugar, jugar com un homenet, perquè, sinó, fins d'aquí dos anys no tornaràs als camps, i aleshores la teva estrella esdevindrà pàl.lida.

T'has ficat de peus a la galleda.

Per altra part, ens plau el cop d'en Tallada—que s'assembla al d'un altre directiu que també es va trobar amb un *plante* de tot el primer equip,—i que fixa una nova era al futbol.

Si no s'haguessin aguantat aquestes imposicions, no es podria dir lo que avui deia un gran *equipier* als nois del seu equip:

—Nois, aquí tots ens podem tractar de tu, i si algú hi ha que tindríem de dir-li de *vostè*, és en Saprissa, que, a fi de comptes, és l'únic que no cobra.

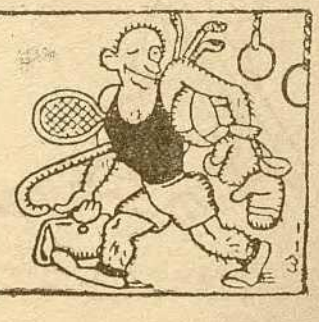
Talla que tallaràs...

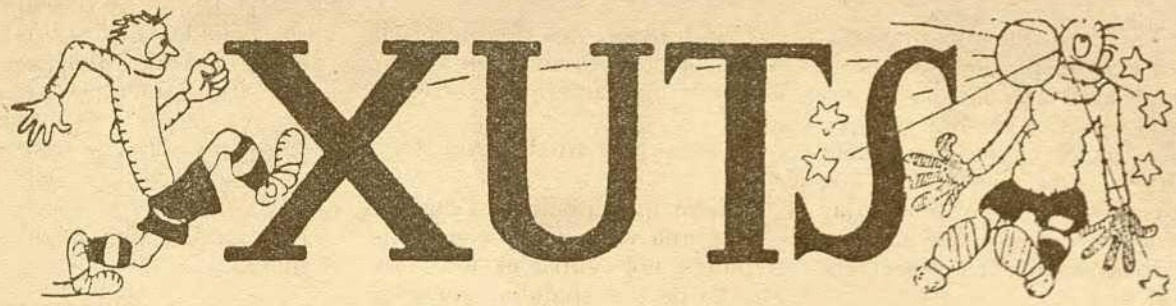
Segons *Vida Deportiva*, la velocitat mitja dels corredors de la Penya Rhin va ésser de 108'700 kgs.-107'500 kgs.

Nosaltres sabem que els cotxes pesaven de 600 a 700 quilòmetres.

LOS SECRETOS DEL FOOT-BALL
COMO SE JUEGA
60 cénts.
Interesante y bien documentado libro escrito por Don ANGEL FEMENIA, antiguo jugador y socio del Sindicato de Periodistas deportivos
COMO SE GANA
60 cénts.

Sibecas Germans
Fabricació especial de guants de boxa.
EL MILLOR MATERIAL SPORTIU
Aribau, 35-Teléf. 5031 A.

Xisto d'actualitat:

Hi ha res més dolç que la mel?

Sí. Un *panal*.

(O, sinó, que ho diguin els 10,000, que el diumenge passat perderen sis quilos de greix per barba.)

—

En Sami diu que li agrada més jugar de mig que de davanter.

Bé, sí, *bueno*; però és allò: qui paga, mana.

—

Entre dos futbolers platònics s'ha creuat una aposta de cinc «nassos», *sobres* qui guanyarà el diumenge vinent.

No diem els noms, per evitar que algun jugador viu els anés a proposar un *tongo*.

En el temps que havem arribat, tot hi cap.

—

Nosaltres no deixem mai d'admirar als homes conseqüents que ho sacrifiquen tot per una idea. Un d'aquests és en Pinillo. El Club de Natació no fa festivals. Ell no podia córrer nedant perquè tenia engines. Doncs corre fent de corredor de perfumeria, i en lloc de fer l'*ower* i el *craw*, fa la guitza als botiguers.

I és lo que ell diu: tot és córrer i entrenar-se per a quan torni l'estiu.

—

El senyor Cardona està amoïnat. El resultat obtingut amb el «Sabadell» desfà com un *bolado* les victòries sensacionals amb el «Cracòvia», el «Fürth» i l'«Athletic de Bilbao».

La moral dels socis ha sofert una sotragada.

—

En Julià, durant el transcurs del partit de diumenge, no va fer més que rondinar i empipar-se.

Això no val, perquè mentre ell feia el *bot*, els de Sans ho aprofitaven per emportar-se'n la pilota.

Quan es juga s'ha d'estar pel joc i per res més.

Al tanto, doncs...

—

El Col.legi de Referées de casa nostra es va negar a enviar cap dels seus a Sant Sebastià, per a veure el partit dels *dos reales*.

Es veu que com a màrtir només tenen en Peris, i aquest tenia feina a rebre a Barcelona.

—

L'Ateneu Enciclopèdic està organitzant per aquest hivern el campionat de lluita greco-romana, que promet ésser un èxit.

Es ja segura la inscripció dels actuals campions Huerta i Vallmajó.

Nosaltres prometem anar-hi i ajudar-nos, inscrivint-hi una romana que conservem de quan fèiem de drapaires.

—

Encara que els sembli que no pugui ésser, la Junta de l'«Alella» no paga als seus jugadors ni l'equip.

Es lo que dirà més d'un president:

—Quina llàstima que el meu club no sigui l'Alella!

—

A la «Unió Esportiva de Sans» el diumenge al matí hi havia una pissarra que deia: «U. E. de Sans, 2 punts».

Calculeu la sorpresa dels *sansenses* quan al vespre s'assabentaren del resultat catastròfic que els va endinyar l'«Europa»!

—

El senyor Cardona va portar un ciri de cera verge a la Bonanova.

Cada vegada que els seus juguen amb el «Sabadell», fa el mateix.

—

—Què te'n sembla del joc d'en Sami com a davanter?—vàrem preguntar a en Julià.

—Psè! Què vols que et digui! Juga amb els peus!

—

El partit amistós que han de jugar el dijous de la setmana vinent el «Barça» i l'«Español», és pura fantasia.

Els directius d'ambdós clubs ho han fet solament amb ànim de crear una cordialitat aparent, per evitar que els socis de l'un i de l'altre, el diumenge, no s'esbatussin com a lleons.

Hombres prevenidos valen por dos.

—

Se'ns assegura formalment per persona assabentada, que en Satrústegui, sobre «Elizalde», que va pendre la sortida de Penya Rhin diumenge passat a les deu del matí, encara dóna voltes al circuit. Hi ha qui creu que el diumenge que ve, si Déu vol, farà la volta 35.

Es un triomf de resistència, *que ha sorprendido a la misma empresa.*

—

Un senyor que paga contribució i que de què que de què que no el fan vocal associat, és a dir, tot un prestigi, ens assegura seriosament que els «Lunes deportivos» de *La Región* són una mena de *carabina de Ambrosio*.

—

Ens resistim a dir-ho amb lletres de motllo, però no podem per menys de manifestar a la nostra distingida parròquia, que en Mariné, l'àrbitre Mariné, és una cafetera moscovita.

—

El Noticiero diu que en Samitier va ficar el primer gol als de Sabadell amb una de *sus excéntricas jugadas*. I veiam: per què no pot dir el *Ciero*, com diem nosaltres, que jurarìem que aquests ulls que s'ha de menjar la terra varen veure que aquesta *excéntrica jugada* va ésser feta amb el braç?

Homes, que en Mariné no ho vegi, està molt bé, que per alguna cosa el pa es té a l'ull; però que tots ens quedem cecs... Al tanto!

Ens desmentiries, Samitier?

—

Un senyor (!) va atinyolar a en Just, que feia de jutge al partit «Español» - «Martinenc». El senyor aquest és una bèstia.

Aquest «xut» l'anirem publicant cada vegada que passi quelcom, variant-hi els noms.

Procurarem que aquests *chulos* antideportius vagin als «bous», que és el seu lloc.

De segur que aquest *castizo* era «belmontista» fa tres anys.

—

SPORTMEN! La CASA BENEDID, des de novembre, tindrà els millors articles d'esport, bicicletes, motos i peces. Aragó, 270.

—

L'«Europa», des de que té en Matas a la Directiva, ha tornat a firmar un pacte amb l'«Español».

Al tanto, senyor Cardona!

—

Sabem que un diari d'esports que té una vida tota plena d'entrebancs, vol ocupar el lloc d'*organillo* de l'«Español», que està vacant per defunció de l'*Aire Libre* (q. e. p. d.).

No sabem si en La Riva els donarà l'atenció que ells demanen.

—

Unes 40,000 pessetes ha perdut qui les ha perdut amb l'*Aire Libre*.

D'això se'n diu fer negocis.

—

En Soler, l'atleta marxador, està desqualificat després d'haver batut el *record* Meléndez.

En Meléndez és de la Directiva de la Federació d'Atletisme.

Meléndez, t'havem filat! Com a atleta, tot. Ara, amb aquesta triplicitat de personalitat, d'atleta, de directiu i de periodista, t'havem de dar un disgust.

—

A cà l'«Español» hi ha una joia de bogeria. En Tallada i en La Riva es fan petons al clatell, i en Tallada, tan seriós, canta rumbes com una *danseuse* qualsevol. El diumenge varen guanyar tres partits i les curses.

Això no s'havia vist mai a l'«Español» de des dels temps de l'Espartero.

Felicitats, i que no s'esgarrii el marro.

—

L'Alcàntara va sortir al camp sense el mocador penjant.

I ara! No ho tornis a fer!

—

El poc caritatiu doctor Segura, per demanar la paraula a una Assemblea, ho feia aixecant el dit com quan a col.legi volíem anar a fer pipí.

El president no se n'adonava, i el poc caritatiu doctor va protestar:

—Fa molt rato que estic fent així.

El president, que era un directiu molt trempat, li va mirar el dit, i de moment va creure que allò era molest i ofesiu; però després ho va interpretar per altre cantó i li va dir:

—Ah! Vagi, vagi! Però no trigui, que tenim de votar. Sap?

IMPRENTA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

La apuesta fué porque un día
díje yo ante España entera
que no habría quién hiciera
un "XUT!" como el que yo haría.

El dia 1.er de Novembre

Yo a nada tengo pavor,
tú eres el más ofendido,
mas si quieres te convido
a leer, caro lector.

el XUT! sortirà extraordinari

El drama de l'inmortal Zorrilla, serà interpretat pels principals actors del tinglado futbolístic. No volem avençar detalls, car es tracta de quelcom fora de la realitat y de la sintaxi.

Julià-Tenorio!, Matas-Brígida!, Alcántara-Capitán Centellas!, Mossèn Lletuga - Donya Inès!, Sami - Don Lluis Megia!....

Alegría sana! Risa cristalina! Regocijo franco! Delirium tremens!

16 pàgines

Lector, ya sabes mi intento:
a las diez en el quiosco
y a las once tan contento.

pàgines 16

XUT!

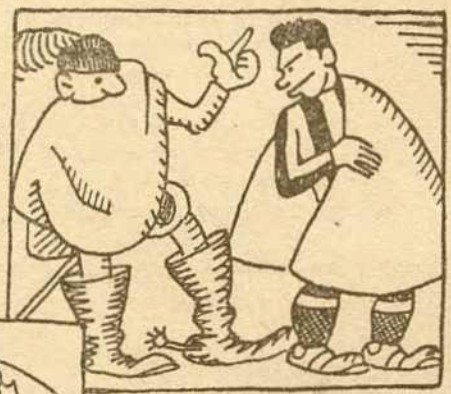
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CARRER NOU, 45 BARCELONA, 1er DE NOVEMBRE DE 1923 — ANY II. — NUM. 50 — APARTAT DE CORREUS 925 — TELÉFON 2753 A

=TENORIOS=

Tenorio - ZAMORA

Desde una princesa real
a la hija de un pescador
ha recorrido mi amor
toda la escala social.

Tenorio - CARDONA

Con oro nada hay que falle
Sami ya sabes mi intento,
harás diez gols al Sparta
y así. ¡mal rayo me parta!
serás delantero centro.

Tenorio GAMPER

¡Cuan bella y cuan parecida
mi efigie en el mármol es,
quien pudiera amigo Gamper
volver a darte la vida.

Tenorio - ESTRUCH

Leal la apuesta os gane
mas si tanto os ha escocido
mirad si hallais conocido
remedio y le aplicaré.
En Sabadell ganaré
otra vez y es bien seguro
que el partido será duro
¡Si te pica, ráscate!

Tenorio - CROS

Si volvieran a salir
de las tumbas de repós
a las manos de don Cros
volverian a morir.

Número extraordinari 20 CENTS.

DON XUT TENORIO

Personajes: D. Xut Tenorio, D. Luis Cabot, D. Diego Quirova, D. Gonzalo Dova, Amo Butarelli, Ciutti Plongeon.

Chor, cadires de boga, estruços ensenyats, capses de llumins i serpentines.
L'acció passa a la Redacció del XUT!.

ACTO PRIMERO

LIBERTINAJE Y ESCÁNDALO

ESCENA PRIMERA
D. Xut Tenorio està enllestint un número

D. XUT

¡Cual gritan estos malditos!
Mas, mal rayo me evapore
si a patadas al trasero
no les aumento el «score».

(Al cap d'una estona entra D. Gonzalo Dova i s'encara amb l'Amo.)

D. DOVA

Patrón?

AMO

Qué se ofrece?

D. DOVA

Quiero
hablar con el pasticero.

AMO

Con él habláis; decid, pues,
oh, excelencia!

D. DOVA

Conocéis
a D. Xut Tenorio?

AMO

Sí.

D. DOVA

Pues bien; en este sillón
me acomodo muellemente.
Traedme agua con sifón,
que aquí esperaré a la gente.

(Se sent el soroll del ventilador que volta brunzent. La ploma del barret de D. Dova s'estarrufa com un plomall. Passen uns minuts (no es veuen, perquè passen per darrera la decoració) i entra D. Diego Quirova.)

D. QUIROVA

Ah, de esta casa!

AMO

Adelante.

D. QUIROVA

La Redacción del «Xuté»?

AMO

En ella estáis, gran pavero.

D. QUIROVA

Tenéis pinta de embustero.

AMO

Bueno, señor; ya lo sé.

D. QUIROVA (*declamant*)

Que un hombre de mi linaje
descienda a esta Redacción,
pero no hay humillación
a que un reporter no baje
por defenderse els cigrons.
Que jueguen a patacons
i al salt de la regalèssia,
que s'emmonin amb magnèsia,
que perboquin pels recons;
pero mi cólera asoma,
impetüosa y feroz,
si en asuntos de la coz
quieren pasar la maroma.

(Entren D. Xut Tenorio, D. Luis Cabot, en Ciutti Plongeon i comparses. Es barallen perquè tots volen asseure's al silló. Hi ha gran rebombori. Per fi s'arregla.)

D. XUT

Estamos listos?

D. CABOT

Estamos.

D. XUT

Como quien somos cumplamos.

D. CABOT

Veamos, pues, lo que hicimos.

D. XUT

Bebamos antes.

D. CABOT

Bebamos.

D. XUT

La apuesta fué...

D. CABOT

Porque un día...
Mas todos ya lo sabemos;
este párrafo dejemos
para contarlo otro día.
Buscando yo, como vos,
a mi aliento alguna farsa,
dije: «¿Do iré ¡vive Dios!,
de fama y bombos en pos,
que vaya mejor que al «Barça»?
Y en el «Barça» me metí
y en el «Barça» goberné;
a ratos lo defendí
y a intervalos lo enredé.
En la «Fede Nacional»,
gracias a mi parecido
al «Gallo», fuí recibido
de manera cordial.
Y allí en Madrid ¡buen país!
mejor que el Llano del Os,
puse un cartel gros aixís,
diciendo: «Aquí hay un D. Luis
que vale lo menos dos,
y no trae más intereses
ni se aviene a más desmanes
que amar a los madrileños
y engrescar los catalanes.»
¡Cuerpo de Baco, qué hice!
¡Relámpagos, qué hube hecho!
Se lo tomaron a pecho,
y aun alguno me maldice.

D. XUT

¡Ja, ja, ja! Dejad que ría,
pues me da vueltas el seso;
todo junto es un exceso
dde vuestra gran pavería.
Yo del «Barça» me rifé,
yo al «Europa» escarnecí,
con La Riva me metí
y al «Gracia» me hice pipí,
sabiendo siempre el porqué.
Yo al buen Tallada ofendí,
indispuse al pobre Aigé,
y con Matas me ensañé
y de tigo me reí.
El *Mundo* pulvericé,
La Jornada enloquecí,
yo a *La Vida* fallecí
y el *Sport* emponzoñé.
Con los reflis me batí,
con las Juntas me espiñé
y estopa seria endiñé
en dondequiera que fuí.
A esto D. Xut se arrojó
y escrito en este papel
está lo que consiguió,
y lo que él aquí escribió
mantenido está por él.

(*Quan D. Xut arriba aquí, la gent comença a aplaudir i a cridar, i l'obra no s'acaba.*)

Al dia següent ens interviuen a tots a l'hospital.

EL MOSSO ENCARREGAT DE LA CACERA DE PUCES

En Julià, "Tenorio" modern

(*L'escena és un reconet de la muntanya pelada. En Julià està agenollat a terra, i una mossota amb pinta de viure al carrer de l'Or, se l'escolta embadalida.*)

JULIÀ («TENORIO»)

No te asustes tú, alma mía (1);
mírame un solo momento
y clisa este monumento
de la alta futbolería.
¡Ah! ¿No es cierto, ángel de amor,
que en mi apostura sencilla
hay algo que maravilla
y que te causa estupor?
Esta mirada serena
con que miro los horrores
de los chuts perforadores
de un Aguirregamborena (2).
Esta pinta que enajena
por su tipo engrescador,
y que ha espatllao tanto cor
por la noche y por el día.
¿No es cierto, graciense mía,
que están respirando amor?
Y estos calzones que al viento
lanzo yo, entre esos millares
de socios y de cofrares,
y me cubren el... asiento.
Este dulcísimo acento,
más propio de un ruiseñor
que no pas de un jugador,
por bonito que éste sía.
¿No es verdad, «golfeuse» mía,
que están respirando amor?
Y mis triunfos, que ya están
incordiando mansamente
a alguien que yo sé pendiente
de lo que de mí dirán.
Y cuyas envidias van
rosegando su interior

(1) Amb música d'«El puñao de rosas».
(2) Vol dir Aguirrebengoa.

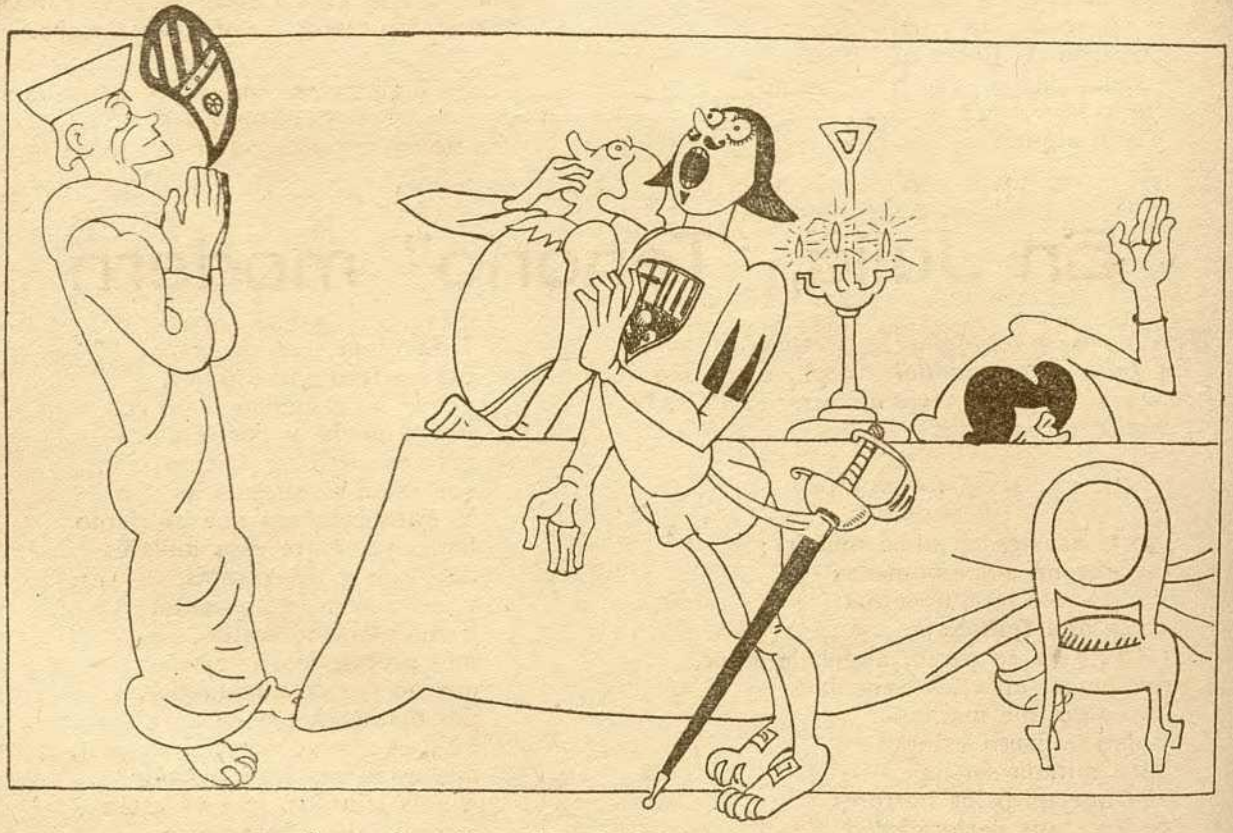
con fuego «terturador» (3),
que le quema entodavía.
¿No es cierto, «raspeuse» mía,
que están respirando amor?
Y este andar greco-romano,
que hasta a los guardias engresca
y que enciende como yesca
pasiones marca volcán,
que por su número están
dejándome ya imposible.
Porque soy irresistible,
y, sin embargo, te adoro,
te idolatro, ¡per tu em moro!
Lladre!..., lladre!!!..., ¿què m'has dat?

«INÉS» DE GRÀCIA

Callad, por Dios ¡oh, Juliá!
que no sé disimular,
y crec que me va a dar
un atac «samitierá».
Callad ¡oh! por compasión,
que ya me estás trastornando
y ya me estás mareando
y me estás dando el tostón.
Esa soda que me has dado
debió tener seguidillas,
porque siento unas cosquillas
que hacia vos me van llevando.
¿Tenéis, tal vez, ¡oh, Juliá!,
de Onofroff el gran poder,
que nos hace perecer
con que digáis sólo «¡Ahí va!»?
Tal vez el entrenador
os ha enseñado algún truco,
empleado en Pernambuco,
para vencer en amor.
¿Y qué voy a hacer, ¡ladrón!,
sino hacerme del «Europa»
y verte como haces tropa
metido en tu pantalón?
¡Oh, Juliá! En mi poder
resistirte no está, no;
quiero, como Pelaó,
tomar contigo el café.
¡Ah! Tus andares me enajenan,
tu pantalón me fascina,
tu albo escote me alucina
y tus poses me envenenan.
¡Juliá! ¡Juliá! Yo lo imploro
de tu hidalga compasión:
júrame ser campeón,
que soy de Gracia y te adoro.

Per la tafaneria,
QUIROVA

(3) En Julià diu «terturador».

«*Sans*»-*Centellas*.—Yo desfallezco.
«*Sabadell*»-*Avellaneda*.—Yo expiro.
«*Barça*»-*Tenorio*.—¿Es realidad, o deliro?
¡Es su figura... su gesto!

Frases "Tenoriesques" dels nostres futbolers

(RECOPILADES I POSADES EN PREMSA PER L'ACREDITADA BRUIXA DEL METRO, PREMIADA AMB MEDALLES D'OR EN DIVERSES EXPOSICIONS.)

Yo en mi mente lo forjé;
la imaginación le dió
la forma en que se mostró,
y, ciego, vine a creer
en la realidad de un ser
que mi mente fabricó.

(*En Cabot, pensant amb els nous Reglaments*)

No; y ve que si piensas bien,
a tu lado me tendrás;
mas, si obras mal, causarás
nuestra eterna desventura.

(*L'Alcàntara a en Samitier*)

Si es broma, puede pasar;
mas, a ese extremo llevada,
ni puede probarnos nada,
ni os la hemos de tolerar.

(*La «U. E. de S.» al «Barça», per allò del «panal» d'en Mariné*)

¡Por Dios, que sois hombre extraf
¿Cuántos días empleáis
en cada mujer que amáis?

(*En Cros a en Julià*)

¡Por Satanás, viejo insano,
que no sé como he tenido
calma para haberte oído
sin asentarte la mano!

(*En Matas a l'Aigé*)

Sigue, pues, con ciego afán
en tu torpe frenesí,
mas nunca vuelvas a mí;
no te conozco, don Juan.

(*El «Barça» a en Juanito Boix, deu vegades cada campionat*)

Adiós, pues; mas no te olvides
de que hay un Dios justiciero.

(*El públic en general, als de la Federació, que suposem que acabaran per anar-se'n algun dia*)

...en manos del vicio
desolado te abandono;
me *matas*... mas te perdono
de Dios en el santo juicio.

(*L'Aigé a l'«Europa»*)

...que su audacia y su prudencia
nada lograron de mí
que tengo cifrada en ti
la gloria de mi existencia.

(*En La Riva a en Tallada*)

El paso franco.

(*En Samitier a en Zamora*)

Guardado está.

(*En Zamora a en Samitier*)

Y yo ¿soy manco?

(*En Samitier a en Zamora*)

Adiós, don Luis; si os la gano,
traición es, más como mía.

(*En Cabot a en Tallada*)

Con oro nada hay que falle.

(*En La Riva a tot déu*)

DEMANEU TOTES LES SETMANES

NOVELA POPULAR CINEMATOGRAFICA

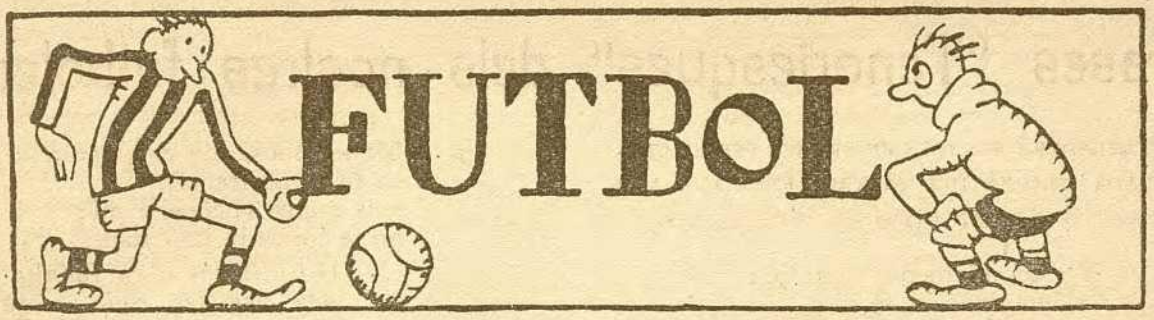
Surt cada dimarts, pulcrament presentada, amb valioses fotografíes.

Aquesta setmana publica la preciosa tragicomèdia, plena d'emocions inesperades

El desquite de Garrison

De venda en tots els quioscos.

Preu: 25 cènts.

Europa, 5
Sabadell, 3

Això, senyors, és més seriós del que sembla, i fins, si volen, els diré que ho és més, molt més que el «Tenorio», en el qual hi ha morts, trets i cops de sabre. A Sabadell sols hi hagueren cops de sabre; però, fillets, quin públic! Semblava que li haguessin donat *seguidillas*.

Però ni el públic ni els cops de sabre foren lo més seriós; lo més seriós varen ésser els cinc gols que es va deixar fer l'Estruch. Això no té perdó de Déu! On s'és vist atrevir-se a parar tots els xuts dels del «Barcelona», i a l'«Europa» deixar-li fer cinc gols, amb l'agravant que ells ja en tenien dos?

Nosaltres, que ens hem fet càrrec de la importància «social» (10,000 socis) que això té i de la gravetat d'aquest fet, que pot donar exemple als altres clubs, hem format un consell sumaríssim a l'Estruch, a la sala del dòmino de la nostra Redacció, i després de fer tots discursos per *todo lo alto*, haig de fer ressaltar el d'en Quirova per lo profund (molt més que si l'hagués fet des del fons d'un pou) i *peripatético* que va resultar, i que quan ens volia demostrar que un tramvia pot arribar a ésser del *reino vegetal* i que l'Estruch ho havia fet amb premeditació i *alevosía*, tots nosaltres sanglotàvem.

L'acusació, que va anar a càrrec d'en K. Melo, fou de lo més acusatiu que s'ha vist; l'acusava fins per haver menjat raves per dinar i de jugar amb morenes. En Dova entenia que això era un *handicap* pel xicot i que, per lo tant, no se'l podia condemnar; però en K. Melo, que és un viu, va demostrar d'una manera fins ara desconeguda de tothom, i que un altre dia darem a conèixer, que un porter amb morenes no pot mai guanyar, perquè porten mala estruga.

Després d'això i, fixin-s'hi bé, per unanimitat, vàrem condemnar a l'Estruch a la pena de mort, que sols podrà ésser permutada amb la desqualificació perpètua, per haver encerat a la Federació, que va enviar a en Vidal a arbitrar, creient que ja n'hi hauria prou per a que perdés l'«Europa».

La sentència la vàrem fer tots plorant, i després, en Quicoff, recordant els temps en què pertanyia a «La Mano Negra», va proposar que es sortegés qui tenia d'anar a executar la sentència. «El mosso encarregat de la cacera de puces», que és a qui va tocar, es conformà a fer-ho, després d'haver-li promès que teníem influència i que no li passaria res. El matarà com matem a tots els que ens fan alguna malifeta: a gots de sidral.

El partit, encara que no els sembli natural, fou *pródigo en incidentes*, tenint fins d'intervenir-hi la guàrdia civil.

Moltes sabadellenques, que varen anar al camp sols per veure, què dic, per veure, per admirar en Julià, pensen dirigir una sol.licitud al governador per a que faci tornar a fer aquest partit jugant-hi en Julià, ja que si no el veuen, la vida *ya no tiene objeto para ellas*.

En Garrobé és un altre que es mereix un *punto y aparte*; va jugar admirablement, essent ell un dels principals causants dels cinc gols.

Tots els demés, com sempre, i els altres, igual que l'any passat. *Parece que fué ayer* que varen quedar set a un.

El públic...; *bueno*: del públic, lo millor és no parlar-ne; massa *pueblo*.

CAMÀNDULES

D. Gonzalo-Matas.—¿Veis? ¡Corramos, ay de mí!
Abadesa-Aigé.—¿Dónde váis, comendador?
D. Gonzalo-Matas.—¡Imbécil! ¡Tras de mi honor que os roban a vos de aquí!

Barcelona Español

INCERTITUD

Estem més amoïnats que un Cruella qualsevol abans d'arbitrar un partit de campionat. Arbitrar, és una cosa molt seriosa, perillosa i quasibé esgarrifosa. Però ressenyar i estudiar els aspectes del partit amb aquell clàssic *cuidado* que tan acreditada té a aquesta santa casa, no és menys seriós, ni menys perillós, ni menys esgarrifós.

Molestarem a algú? Ens voldrà trencar les barres algun ofès inconscientment? Sabrem posarnos en el terme mig equitatiu?

Provem-ho, cavallers, que provant-ho res s'hi perd.

EL DIA

Començarem pel dia, que, com que no és soci de cap club bel.ligerant, el podrem insultar impunement.

Quan, a les tres de la matinada, ens vàrem ficar al llit, plovia a bots i a barrals. Horror! Al tocar les dotze i obrir els nostres bells ulls a la llum, feia sol. Un sol de *poco dineru*; però, mai menys.

Déu sia lloat! Tindrem batussa.

L'ASPECTE

Uns amb auto, altres amb barca i no pocs nedant, van arribar al «Barça» els 10,000, uns 3,000 de cân La Riva i un femer de senyors que els agrada el futbol perquè creuen sincerament que aviat s'hi veuran tripes, com als *toros*.

ELS EQUIPS

D'onze senyors cada un, que com que vostès els coneixen millor que un servidor, ganes tindria d'amoïnar-me posant aquí vint-i-dos noms. Ja ho hauran llegit a la *prensa consciente*.

SOM-HI!

Quan en Cruella—la víctima propiciatòria destinada al sacrifici—va tocar el pito, un aire de tragèdia va engolir-nos a tots. Qui seria el primer mort? Potser en Montesinos? Potser en Samitier? El refli? Oh, dubte cruel i torturador!

Els nois d'en La Riva s'ho havien pres seriosament. Els nois d'en Cardona no reien. La taquicardia era general.

Estic entre un *enragé* magrana i un «real» *enragé*. Perillo quasi tant com l'àrbitre.

El «real».—Gol!

El blau-grana (al qual li ha fet un bot el cor, al veure que el refli dóna orsai).—*Ja, jay!* Ganes!

El «real».—Si això passa als altres, ja en teníem un.

El blau-grana.—No s'amoïni, home. Potser encara sucaran... Ai! Ai!

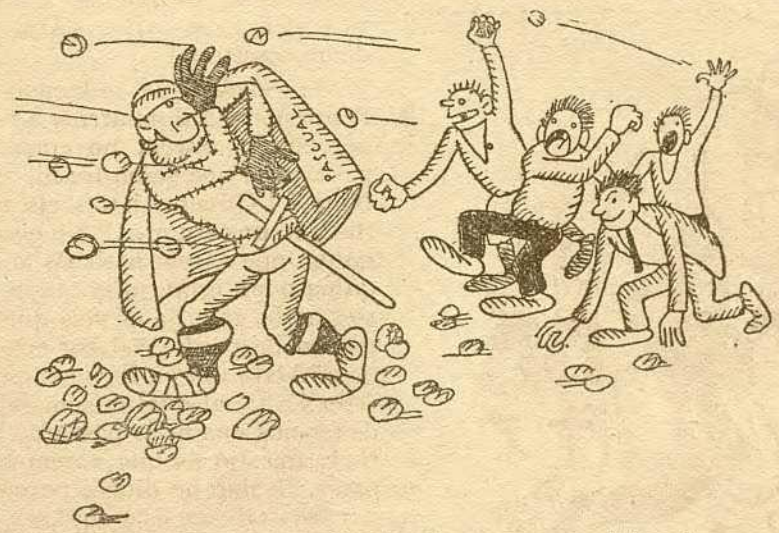
El «real».— Vagi fent broma. Ja m'ho dirà després.

El blau-grana.—*Duro*, Samitier! *Duro*, nano, *duro*!... Ja està!...

El «real».—I en Zamora, on me'l deixen? Recarulla, quin

Inés-Gamper:
¡El «Sabadell», dos a uno!
¡Virgen Santa, qué principio!

Tenorio-Pascual.—¡Cual gritan estos malditos!
Pero mal rayo me parta
si en terminando el partido
no pagan caros sus gritos.

plongeon! *Tu madre, precioso*! *Guapo*! *Esbelto*!

El blau-grana.—Afluixi, home, afluixi! Miri ara. *Duro*, Alcàntara! Apa! Ja hi és!

El «real».—(I pel seu coll.) Ai, Santa Perpètua de la Moguda! Ai, ai!... Oh! Ah!!

Els deu mil.—Gol!!!!...

El «real».—No val! En Montesinos estava en *off-side*. Sí... I ara treieu els mocadors. *Que le den la oreja al capitán*! (A en Montesinos.) Pinta! Antipàtic! Lleig!...

El blau-grana.—Què vol, fill? Es un gol.

El «real».—No se'n desfaci!

El blau-grana.—No tngui por.

ENTREACTE

El «real».—Ja pot estar satisfet! Quin golet més mono!

El blau-grana. — Sí, veurà... Ja estem 1 a 0.

El «real».—Això és cosa del mossèn. Si nosaltres tinguéssim un mossèn per a beneir fins l'àrnica dels cops, *otro gallo nos cantara.*

El blau-grana.—Això, rai!... Lloguin-ne un.

ACTE SEGON DEL DRAMA

El «real». — Olé, Zamora!... Això és un *plongeon*!... *Duro,* Gonzàlez! *Arza,* que ets sol, solet. Panal!!! Criminal! Lladres! Què en diu d'això? No era un panal? Digui, home!

El blau-grana.—Home, veurà... No s'ha vist. I, demés, ho han fet sense intenció.

El «real».—Lladres! Què donen als àrbitres, vostès? També *seguidillas*?

El blau-grana.—Els hipnotitza en Torresullastres.

El «real».—Déu n'hi dó!

El blau-grana.—Ara, ara! Té. Goool!!!... I d'això, què? Què me'n diu d'això? Es camama, també?

El «real».—Home, no. Això és un gol maco. Però, fill, si en Samitier no aprofités aquesta passada de l'Alcàntara! Ja podria plegar!

El blau-grana.—Però l'ha ben aprofitat.

L'àrbitre.—Tititit!!...

APOTEOSI

«Barça», 2; «Español», 0. Un d'en Montesinos. Un penal distret. Un superfelòtic d'en Samitier i de l'Alcàntara cap el final. Una senyora a pes de braços travessa el camp, desmaiada. Per nosaltres, és com si veiéssim els cossos inanimats d'en La Riva i d'en Tallada.

RESUMINT

S'imposa pel «Real» l'adquisició d'un mossèn que tingui la benedicció acreditada i d'un parell d'àrbitres que siguin imparcials de debò de debò de debò. Sinó, fills, ja heu begut oli.

Al final del partit en Surroca i en Gonzàlez varen ésser trets del camp per passar al quarto dels turments, de resultes d'una brutícia d'en Carulla a en Gonzàlez. Oh, justícia «cruellesca»!

I en Cruella, jove?

Doncs, veuran. Suposem que tothom dirà que va ésser imparcial, perquè el noi té talent i no ensenya massa l'orella; però nosaltres els jurem amb la mà al cor que li pesaven els 10,000; i és que veritablement als àrbitres els passa allò de:

«Barcelona», en poder mío
resistirte no está ya;
yo voy a ti como va
sorbido al mar ese río.

QUIROVA

Aigé-Tenorio.—¿Y aquel entierro que pasa?
Bordoy-Comendador.—Es el tuyo.
Aigé-Tenorio.—¿Muerto yo?...

U. E. de Sans, 4
Martinenc, 4

Volen més desgràcia? Si per això, més valia quedar-se amb els del grup «B»! Ves qui ens ho tenia de dir que, després de fer quatre gols, amb prou feines empataríem! (Això ho diuen a Sant Martí.)

Sou uns daixonses i uns dallonses i lo de més enllà, tot lo que volgueu de pallús per amunt. En un partit, quan s'està quatre a zero, no s'ha d'empatar mai; us vàreu deixar encerar perquè us crèieu que amb quatre gols ja en teníeu prou, i això us va costar un punt, i amb una mica més el partit. Si continueu així, no fareu mai res de bo, i mossèn Lletuga us retirarà la benedicció que us va fer el dia que vàreu guanyar el campionat d'Espanya del grup «B». (Això ho diem nosaltres.)

Sí; és clar; la influència de l'entrenador. Si no arriba a ésser per en Greenwell, no empatem pas; però, què volen fer-hi, si en Rino i l'Oliveras i tots els nostres són uns trumfos? No els negarem que vàrem patir de la triquina quan estàvem quatre a zero; però, vaja, ja es veia que no teníem de perdre; el cor ens ho deia. Així i tot, en Barrachina va ésser l'únic al qual crèiem capaç de fer-nos una mala passada. Però la qüestió és que vàrem empatar. (I això ho diuen, poc més o menys tal com està aquí, els de la «Unió».)

Suposem que amb això ja en tindran prou. Si no és així, ho sento, però *no va más.*

Els partits del grup "B"

Vostès han vist a ningú més desgraciat que jo? I tot em passa per massa bon noi i per ésser de Santa Perpètua de la Moguda. I si massa s'hi empenyen, potser també em porta mala estruga l'ésser soci del «Fortpienc».

Però, ves què volen que hi faci! A mi, un amic d'un amic del cosí de l'oncle d'una coneguda d'un *sereno* cunyat del vigilant del meu carrer, em va explicar que una vegada va anar a veure el «Tenorio» de franc, amb un *truco* que ell havia inventat. El *truco* consisteix amb anar a la taquilla i preguntar si fan comèdia; com que et diuen que sí, prens les entrades, i un cop llest i convençut que lo que han fet no ha sigut comèdia, sinó drama, te'n tornes a la taquilla i reclames enèrgicament, com més enèrgicament millor, i si pot ésser amb un revòlver, encara millor, que et tornin els quartos, car lo que volies veure era comèdia i no drama. (Fem avinent a la parròquia que això no és cap poema.)

I això jo ho vaig explicar a tres senyors invisibles i impalpables, als quals vostès no tenen l'honor de conèixer ni jo tampoc, encara que això és un detall sense importància, i a aquests tres senyors, que precisament eren els encarregats de fer les ressenyes dels partits del grup «B», se'ls va ocórrer provar el *truco* diumenge a la tarda. I aquí em tenen vostès a mi, que em veig condemnat a fer la ressenya dels tres partits, per haver, segons l'amo, sigut el causant de què els tres individus impalpables haguessin fet el salt.

I com que jo, com vostès poden suposar, no vaig estar a tots tres partits, procuraré explicar-los-hi lo més imparcialment possible i fent avinent que no sóc part interessada, lo que va passar, segons referències fidedignes del mateix *lugar del hecho*. Després d'això, no crec haver de remarcar que les nostres ressenyes són *las más veraces y únicas en su clase*.

Primer de tot, els parlaré del partit «Avenç»-«Atlètic», que va acabar, com era natural, amb un *score* de 2 a 1 a favor dels de Sant Andreu, que es van apuntar dos punts més, davant del desesper d'en Germà, que diu que els xicots de l'«Atlètic» li desacrediten l'anís.

El «Terrassa» i el «Júpiter» també varen quedar 2 a 1, a favor d'un d'ells, que fou el «Terrassa», no sé si perquè va fer 2 gols o què. Jo ja els he dit que no hi era. Lo únic que sé és que va guanyar el «Terrassa», que el «Júpiter» va perdre i que el resultat fou de 2 a 1, i no els puc donar més detalls de moment; si és que en volen més, els prego que un altre dia agafin el tren i se'n vagin a «Terrassa»; així se n'enteraran. Ah! En Martínez-Sagi, que sabem positivament que s'enyora des de que no és al «Barça» perquè no es parla d'ell, va ésser el que va fer el gol del «Júpiter», de penal.

El «Gràcia», que va debutar al grup «B», també va guanyar per 3 a 1 al «Badalona», que no sabem si té més *guigné* que l'any passat, o bé que està tocant campanes, puix fins va tenir la desgràcia, pega o diguin-li lo que vulguin, de tirar un penal fora. Jo els asseguro que si hi hagués sigut, els hauria dit de tot, des de pallús fins a *costeños*.

Felicitem al «Gràcia» pels dos punts aconseguits per primera vegada i li desitgem que no s'estronqui.

BRESQUES

Tenorio-La Riba:

Magnífica es en verdad
la idea de la Manigua,
mas tanta vistosidad
mi bolsa ha dejado exigua.

Inconvenients de la popularitat

I

¡OH, QUE FILTRO ENVENENADO ME DAIS EN ESTE PAPEL!

Barcelona 26 d'Octubre de 1923.

Sr. Director del «XUT».

Molt Sr. meu: En el número del «XUT» d'aquesta setmana he vist publicat un article referent als «árbitres» que actuaren el «pasat» diumenge en els partits del «grop» «A», dit article em resulta un xic pesat, «pues» entre els tres que «anomenan» també hi figuro jo.

Per lo tant dec «manifestarli» que si els que escriuen en el «XUT» s'«astiman» la dentadura, s'abstinguin de posar el meu nom per distreure al públic, «y» si «es» que s'«an» cregut «pendrem» el «pel» com «an» fet a «n'algún» altre «árbrit», van equivocats.

Per aquesta vegada els aviso amb «aquestas cuatra» ratlles, «peró» no dubtin que «á» la segona, l'avís «sería mes» sever.

De «Vosté affm.»

JOSEP VIDAL

II

«NAIPE ABIERTO»

CONTESTA A L'ANTERIOR

Barcelona, vigília dels Morts de l'any 1923 després de J. C.

Sr. D. Josep Vidal.

Molt senyor nostre: Aprofitant la castanyada, la Redacció del XUT!, reunida en cònclave, té l'alta honra de manifestar-vos que li dol la vostra tràgica actitud amb motiu d'una de les nostres innocents bromes.

Per altra banda, des del moment crític, ètic i psicològic en què us pengeu el xiulet als vostres respectables llavis i que sortiu a efectuar un acte públic, com és el d'arbitrar un partit de futbol, per veure el qual és qüestió de puginar la *pastizara*, vós

esteu baix la crítica general de qui vulgui, mentre no se us molesti particularment, de lo qual ens n'estarem com d'escaldarnos.

Tenim dret, doncs, a fer tota la grimègia que ens volti pel magí, de la vostra personalitat deportiva i *tarraconense*. Vós feu-ho bé i sereu servit; però si ho feu malament, en tornarem a parlar, tot i fent brometa.

Respecte a les nostres respectabilíssimes dentadures, us preguem els més grans respectes. Són gairebé totes records carinyosos de família, que conservem amb la més gran cura, i tots en les rentem diàriament amb «Higea», llevat d'en Kamelo, que és un brut.

Vós us veieu amb cor d'escriure cartes a tots els que us varen xiular el diumenge? Doncs és un de tants els seu afm.

XUT!

Veritat és que no en tens tota la culpa. La culpa és de ton pare, que quan va dir allò de: «Mireu, es peguen!», ho va dir amb aire de triomf, com si digués: «Veieu com tenia raó? Ja us ho vaig dir que hi hauria pinyes. Espereu, fills meus i estimada esposa, espereu, que si Déu vol encara veurem les tripes d'en Zamora o la perdiu d'en Samitier!»

Impressions ingènues d'un espectador integral

L'HOME QUE MOSSEGA EL MOCADOR

Hi ha entre la fauna que presencia els partits, un home que ens fa molta pena. Es l'home que mossega el mocador.

Aquest ciutadà té consciència de la seva debilitat nerviosa, i de la parcialitat de les seves impressions sap que cridarà quinze gols en fals i vint penals imaginaris. Sap que si enraona ofendrà als veïns i acabarà a bufetades.

Està convençut que això és lleig i no fa fi, i per això s'esbrava els nervis mossegant el mocador. Aquest senyor, al sortir de casa, pensa amb el *pase*, amb el seient i amb el mocador per mossegar.

Nosaltres, s'hi ens vagués, ens dedicaríem a cercar el mocador de vainilla, de *fondant* o de menta que aquest pobre senyor necessita. Es un *enragé* que no voldria ésser-ho, un impulsiu *malgre lui*, i ens mereix el gran respecte que ens mereix qui té un defecte i lluita contra ell.

Tot el nostre carinyo és per l'home que mossega el mocador.

LA NENA SANGUINARIA

Era una nena d'ulls blaus i trena d'or. La teníem al darrera, amb el papà, la mamà i els seus germans.

A les populars es va veure que alguns inflamables es barallaven cordialment.

El papà va dir:

—Mireu, es peguen!

I la nena, la nena del posat angelical, dels ulls blaus i la trena d'or, va dir amb veu ferma:

—Millor! Que es peguin!

Oh, angelical criatura, tendre cor d'onze anys! Si haguessis estat filla nostra, de la bufetada els ulls se't tornen verds i el cabell negre.

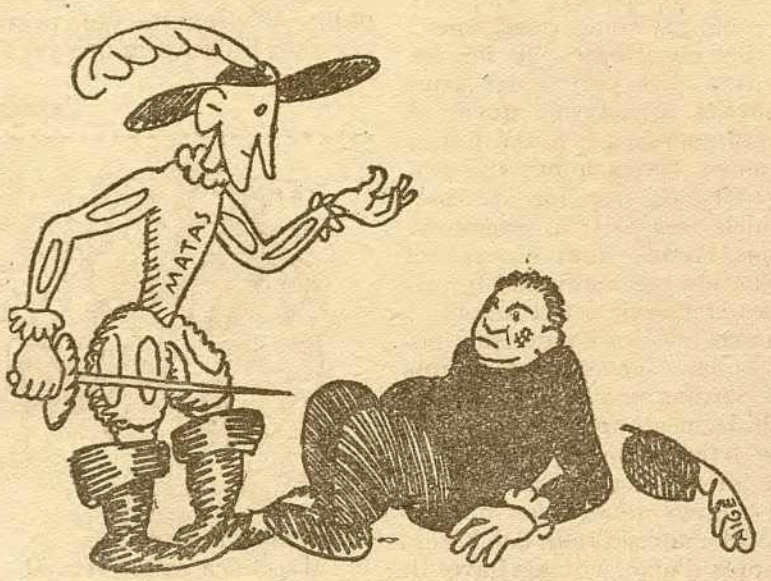
LA MÀQUINA DE REGISTRAR «PANALS»

Tantes coses que s'inventen, i encara no s'ha trobat la màquina de registrar penals. Hauria d'ésser una màquina que, quan se'n fes un, sortís un rètol que digués «penal!» i toqués una sirena com els vaixells.

Així s'evitarien moltes discussions. Encara que creiem que, desgraciadament, quan un club es veiés castigat per la màquina, asseguraria formalment que estava espatllada.

Però hi hauria l'avantatge de poder-ho mirar, cosa que no es pot fer amb un àrbitre, encara que moltes vegades es dubti seriosament del seu bon funcionament.

Q.

Matas-Tenorio.—Que nunca consideré pudiera matarme a mí aquel a quien yo maté.

Si es broma, puede pasar

Senyors, *caballeras, pueblo,* tots! *Leed las declaraciones que Surroca hizo en un día tan funesto para todos* (ai, sí!), i que publiquem en el XUT!, després de reunits a la sala del ventilador baix la presidència d'«El mosso encarregat de la cacera de puces», per absència dels sis directors amb què compta aquest *rotativo.*

«*Hace unos días* (i pensar que només *hace unos días*!) *un amigo barbero* (*qué amigos tienes*!) *me estaba afeitando* (o prenent-te el *pelo*?) *y me dijo textualmente* (fem avinent a la distingida parròquia, que ho va dir el *barbero, textualmente y afeitando*): «*Al «Europa» le sucede una cosa parecida a ciertos canes* (això ja s'embolica), *que para que muerdan* (però, l'«Europa» *muerde*?; mai ho hauríem dit, si no fos perquè ho diu un *amigo barbero, textualmente y afeitando,* eh?) *hay que achucheárles* (ho farem, perquè deu ser un espectacle; figurin-se en Julià mossegant el clatell d'un guàrdia, en Cros desfent al refli a mossegades, etc.); *pero, pasada la rabia, nada*» (igual, igual que *el perro del hortelano*). *Por mi cuenta opino que hará un papel regular, quedando en el tercer o cuarto puesto de la clasificación.*»

Bueno; com tots vostès poden compendre, nosaltres, que som la quinta essència del bon humor, i prèvia l'adhesió escrita d'en Dova, que no estava de mandanga, hem acordat que:

Considerando que un *barbero* ha dit a en Surroca i aquest ho ha dit a un altre senyor, que els de l'«Europa» *achucheándolos muerden*; i

Considerando que això seria una cosa *digna de ver,* des d'aquest mateix moment rebem adhesions per anar en grup, dirigits per en K. Melo (que és el més lleig) a *achuchear* als de l'«Europa) en el primer partit que facin. Sí, senyors, els *achucheáremos,* i si el *barbero* té raó, obrirem tot seguit una subscripció per a comprar-los-hi un morrió i publicarem un *edicto* dirigit als graciencs, *hombres y mujeres,* recomanant-los que amaguin les criatures i que no portin les filles a l'«Europa»; i, per últim:

Considerando que el tercer o quart lloc és massa bon lloc per un equip com l'«Europa», que no compta amb jugadors de la categoria d'en Surroca,

Debemos fallar y fallamos que passi d'un cop, per un R. D., a la quinta categoria.

Per la Redacció,
QUICOFF PLONGEON

...no hubo lance extraño no hubo escándalo ni daño en que no me hallara yo.

Un bon amic nostre que té per línia de la seva mare sang xina, ve fent des de fa quinze anys una estadística comparada, de les bronques, escàndols, batusses i terratrèmols en què ha intervingut l'«Español».

Creiem de tanta curiositat el treball del nostre amic, que no volem deixar de publicar una recopilació del mateix.

Morts: 18.
Ferits greus, de cops de sabre: 1. En La Riva.
Ferits greus, per altres eines: 478.
Ferits menys greus: 204,701.
Ferits de pronòstic: 1. En Montesinos.
Ferits lleus: Constatats, dos milions tres cents quatre mil cent cinquanta.—Se suposa la xifra triplicada, per dificultats de comprovació.
Capells esbombats: 18,304.
Partits suspesos per pinyes: 147'50.
Atacs de feridura d'«enragés»: 90.—Ara aquest mal només es dóna al «Barcelona».
Divorcis per discussions sobre el club: 41.
Partits jugats: 18,431.
Partits perduts: 18,432.
Partits amb bronca: 18,433.
Gols en contra: 41,210.
Gols ficats: 0.

L'estudi del nostre amic és més documentat; té el detall de tot, amb dates, raons de la bronca, etc., etc. Per joia i *recreio* dels nostres parroquians, ja n'hi ha prou amb lo transcrit.

Espera el nostre amic la inauguració de «La Manigua Deportiva» amb aquella alegria i assegut, *desde luego.* Diu que, segons la curva de bronques que ha construït, la del dia de la inauguració serà de les que deixen satisfet.

Procurarem fruir tan bell espectacle.

EL JUGADOR DE FOOT-BALL

Obra de gran utilidad para presenciar, jugar o arbitrar partidos.—Reglamento oficial.—Léxico inglés-español.—Explicación del *off-side.*—Cirugía de urgencia.—Higiene del jugador.

Un tomo en rústica con cubierta en colores: 1'25 ptas.

PARAULES SUPERSENSACIONALS

Interviu amb don Geroni Fenollosa i Badia

Don Geroni Fenollosa i Badia és bacallaner i aficionat al noble esport de la cossa, dues coses que són completament compatibles. Com a bacallaner ha fet un reconet venent penca remullada, i com a aficionat, li han dit burro 67 vegades i dos cops ha tornat a casa amb un ull de vellut.

Un servidor, del bacallaner no té res que dir-ne. El bacallà és una teca que no m'engresca, i quan la dispesera me'n dóna faig més mala cara que en Greenwell quan es topa amb en Cabot. Però l'aficionat em té el cor robat, els ho confesso.

Perquè pocs en trobarien de tan castissos. Hi ha aficionats incondicionals, que fan de claca; n'hi ha de burros inconscients, de poca-soltes amb insígnia, i d'ignorants dels que llegeixen a en Cabezas; però com don Geroni Fenollosa i Badia, cap.

El senyor Fenollosa, o en Geroni, com li diu la Munda, sa costella, va a veure futbol com n'hi ha que pesquen amb canya o baden contemplant les obres del Metropolità a la Rambla. Un dia va deixar-s'hi caure per veure què era allò, i ja va haver rebut del carpó. Va agafar el microbi.

Aquelles corredisses, les patacades més o menys seques, aquells eufònics crits de «Sabatasses!», «Animal!», «Rosegali un tendrum!» i «Pela'l, que és de Sans!»; aquell xiulet, que mai parava; aquell porter, que ídem; aquella gernació..., l'atabalaren de tal mena de manera, que el vespre, a l'hora de la manduca, *shootava* amb els cigrons i *dribblava* amb el capdell amb què la dona feia un jersei pel nano.

I ara don Geroni Fenollosa i Badia no es perd cap partit de polsaguera; coneix els «asos» com a sa padrina; sap els cops que en Mallorquí ha canviat de pis; està al tanto de les mandangues d'en Tallada i d'en Cabot; sap quan s'ha de cridar «orsay», quan s'ha de demanar penal i quan s'ha de dir *allò* al refli; i, per fi, porta una estadística dels cops que l'«Español» ha variat el *team*, en la que ja hi porta empleades sis resmes de paper.

Es per això que un servidor, que és més *pillo* que *agraciado*, ha cregut que resultaria una interviu amb el senyor Fenollosa.

I dit això, a mena d'exordi (crec que es diu així, però no n'estic segur), som-hi.

* * *

El senyor Fenollosa ens va rebre picant un tros de morro. Enterat de què hi anàvem per xerrar i que això no li costaria ni un xavo (l'home ja tenia por, ja els ho diré...), ens va rebre com al «Barcelona» haurien rebut a en Canals, poso per exemple.

—Donques, sí — ens digué.— A mi el futbol m'engresca perquè el trobo mascle. A mi, tot lo que és mascle m'engresca. Ei! En el bon sentit de la paraula. No m'hi vinguin amb el tennis, el te de les cinc, el golf, el cine i altres esports pacífics. M'engresca la patacada, veure bordegassos com penquen, costelles que grinyolen i senyors amb *pito* com suen.

—Quin club li fa més peça?

—A mi, la bona veritat, l'«Europa». Aquell Cros em recorda una pipa que tenia, que figurava un *lobo de mar*, que se'm va trencar l'any 90. I després aquell Garrobé, de caient tan agrícol, i aquell Julià, que sembla un cromo de la xocolata! Ja ho sé que el «Barcelona», així, en *grupo*, fa més goig, però és allò... No sé si m'entén. En Sami em fa rodar el cervell amb tanta bellugadissa, i en Piera em fa pensar amb la bella Donna, una cupletista que vaig conèixer a la «Unió», que des de que sortia fins que es retirava pel *forro*, somreia sempre, com si la retratessin. I, per acabar-ho d'adobar, ara tenen en Platko, que n'habilla de més pretensions que un salta-taulells amb gabardina nova. Ho xafen bé, però són encarcarats.

—I de l'«Español»?

—Veu? De l'«Español», en *Ricardo* em té el cor robat. Els demés, tres per una pela. Però, en *Ricardo*! Allò és trassa, gràcia, línia, atletisme i atracció de forasters. A casa el tinc gravat a la sopera, ja l'hi diré. Si fins la dona el troba simpàtic!

—I dels directius, què me'n diu?

—Res. Fan com el bacallà. Hi ha penca, hi ha morro i hi ha ganya. En Cabot em sembla bon noi, però barrina massa. En Tallada es veu que és savi, però se la deixa fregir. I en Salvà sembla un bon pare de família.

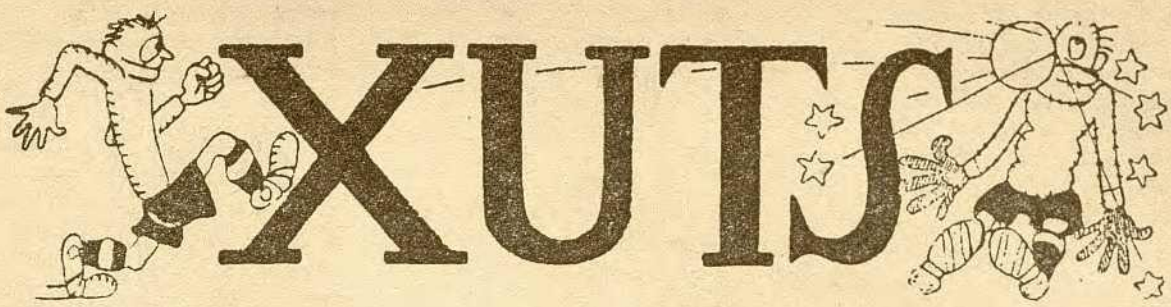
—Escolti: qui guanyarà el campionat?

—Home, està molt d'ullera, vostè. Si això ja ho sap tothom... Ja em dispensarà, oi? Tinc gent a la botiga... Què desitja, senyora? Tres arengades? I que són fresques... Sí, senyora. A deu.

Ens n'anem. La interviu amb don Geroni Fenollosa i Badia feia com en Trabal. Ja no donava més de si.

CUSCUNILLES

NATACION Y SALVAMENTO DE NAUFRAGOS Reglas y principios para aprender a nadar.—Medios para evitar los peligros.—Manera de salvar los náufragos sin riesgo.—Tratamiento de los ahogados. — Aparatos y útiles insumergibles.— Invenciones y teorías modernas.—Un tomo en rústica: 60 cénts. En tela: 1 pta.

D'en Mallorquí, a cà l'«Español», no se'n fien. Li tenen por. Els esvera. I per això no el fan jugar en el primer.

Ell prou s'exclama, el xicot:

«.....por favor,
del equipo no me echéis,
ya que entrar en él el cielo
me ha querido conceder
para enderezar mis pasos
y hacerme quedar bien bien.
No amé vuestra esbelta pinta,
ni me moví por calés...,
que La Riva a mí m'engresca
podéis bien subir de pies.
Lo que ni Peris ni Gámpers
no pudieron de mí hacer,
del «Español» las razones
me han sabido convencer.
Su jersey me torna otro hombre,
regenerando mi ser,
y él puede en «as» convertirle
a quien una neula fué.
Escucha, pues, don Genaro
lo que te puede ofrecer
un delantero contrito
de rodillas a tus pies.
Yo haré goales por docenas;
lo que gustes cobraré...
mientras tenga algunas pafias
tan bien como Cros lo haré.
Mas del «team» no me separes,
que haría muy mal papel,
y el pelo me tomarían
en el «Royal» y el «Edén»...»

Però no li val. Són inflexibles.

—

Vet aquí una de nova. Els de l'«Español» s'han empipat amb en Lakatos, perquè diuen que va arronçar... I ells que si, que li han donat la llauna. I a les protestes de l'ex-«martinenc», respon en Tallada, tot empipat:

«¿ Qué puede en tu lengua haber
que borre la pasterada
que hiciste en el campo aquel?
Jugaste como un pavero
pifiando a más no poder,
y quedándote parado,
sin saltar y sin correr...
¡ Proponerse así enlodar
de mis timbres la alta prez,
como si fuera un harapo
que desecha un mercader!
¿ Ese es el valor, vatúa,
de que blasonas? ¿ Esta es
la proverbial osadía
que te da al vulgo temer?
¡ Y con el «Barça» te arronsas!
¡ Te vemos venir, pardiez!»

Adéu, Lakatos. Allò d'ésser campió..., paveria!

—

Cinc el primer dia. Cinc el segon dia. Es veu que els davanters de l'«Europa» en saben la prima d'això d'esbotzar portes.

El senyor Cardona, a l'enterar-se'n, no pogué menys d'exclamar:

«Cinco un día y cinco el otro,
¡ si no bado, suman diez!
¡ Ay! ¡ Qué resultados miro!
¡ Si no me atrevo a leer!
(*Llegint*):
«Hacen cinco cada día...»
(*Després d'haver llegit*):
¡ Virgen Santa, qué principio!
Nada, que no pierde ripio
de Matas la compañía...»

Aquests últims cinc gols a l'Estruch i a Sabadell, a en Pascual no li fugen de la closca!

—

Se'ns diu que en el camp de l'«Europa» aparegueren uns cartells recomanant a tots els socis l'assistència al camp del «Sabadell», per ajudar als seus jugadors a vèncer.

Es lo que pensaria en Matas:

«Ardides del juego son,
que a los nuestros a ganar
los ayuda el escuchar
de sus consocios el son...»

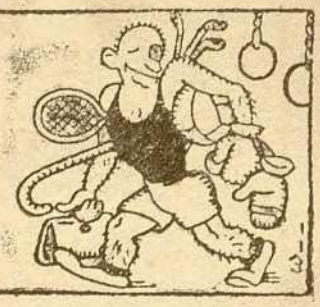
—

En Peidró torna a fer de les seves, i a causa d'això el diumenge no va jugar amb el «Gràcia, per les raons que són de suposar.

Què volen fer-hi! Es així i *na más*; i estem segurs que avui dia no és internacional per culpa de tres pessetes o deu rals.

LOS SECRETOS DEL FOOT-BALL
COMO SE JUEGA
Interesante y bien documentado libro escrito por Don ANGEL FEMENIA, antiguo jugador y socio del Sindicato de Periodistas deportivos
COMO SE GANA
60 cénts. 60 cénts.

Sibecas Germans
Fabricació especial de guants de boxa.
EL MILLOR MATERIAL SPORTIU
Aribau, 35 - Teléf. 5031 A.

«Oye, Peidró de mis ojos ;
oye, Peidró de mi alma :
medita, por Dios, en calma
las palabras que aquí van :
si quieres ser «as», no bades
y busca quien bien pugine,
aunque luego tu club trine
por tu ingratitud, don Juan...»

—

Garrobé..., Reyes. Vet aquí dos xicots que poden arribar a ésser la millor parella de defenses de Catalunya, suposant que juguin junts, que tot podria ésser !

Ja sentim a en Matas :

«¡ Bien, Pelaó ! Cuando la villa
tranquila en sueño reposa
creyéndose que yo bado,
otro nombre de upa añado
a mi lista numerosa...»

—

En Sami està empipat de jugar de davanter. Sobretot des de que no va poguer fer a en Zamora els tres gols que havia promès fer. Diu que vol tornar a fer de mig...

«Chuté mucho y lo paró,
y pues su puerta me cierra,
de mis pasos en la tierra
responda Gamper, no yo.»

—

En Montesinos va fer un autogol. I en La Riva es va empipar. I va dir-li :

«Si es broma, puede pasar ;
mas, a tal punto llevada,
esto no es broma ni es nada :
esto es ganas de empipar.»

No es fan càrrec que una hora tonta la té tothom.

—

L'*Aire Libre* s'ha mort. (D. E. P.) Acompanyem en La Riva i a en Martell en el sentiment.

D. Joan Pagano :
«Tarde la luz de la fe
penetra en mi corazón,
pues rivales mi razón
a su luz tan sólo ve.
Los ve, y con horrible afán,
porque en plena plenitud
la canción del tururut
entonándome se están.
¡ Ah ! Por doquiera que fuí
buñuelos engiponé,
los pies al cubo metí
y los grabados diñé.
Y ensarronado me vi
y sovint me equivoqué,
y sableado *estuví*
y venga aflojar calé,
y pues tal mi vida fué
que no hay vida para mí.
¡ Mas, ahí estáis todavía
(*als fantasmes*)
con quietud tan pertinaz !
Dejadla morir en paz,
«*Mundo, Jornada, Sports, Vi-*
[da !»

—

En Rosich té als del grup «B» ficats al cervell.

«¡ Cual gritan esos malditos,
pero mal rayo los torra
que si Cabot me asesora
caros pagarán sus gritos !»

—

El XUT ! s'indigesta a molts àrbitres oficials, que no es cansen de dir-nos fineses,

«¡ Oh, qué filtro envenenado
me dais con este papel !
¡ Tener que salir en él
burlido y escarnezado !»

—

En Platko està a la glòria. Bona vida i de tant en tant la francesilla de jugar de davanter en el segon.

«Pues, Señor, yo desde allí,
buscando pelas un día
para mis gastos, vení
hacia España, porque aquí
pagan mejor que en Hungría.»

—

Plany d'un ex-entrenador d'un club de *postín* :

«¡ Que un hombre de mi linaje
descienda a tan ruín mansión !»

—

Trobàrem a un senyor contemplant embadocat un camp

Tenorio-Cros.—Yo soy vuestro matador
como al mundo es bien notorio,
si en vuestro alcázar mortuorio
me aprestáis venganza fiera,
daos prisa que aquí os espera
otra vez don Cros Tenorio.

nou de trinca, encara per estrenar. Deia:

«Pues, Señor, es cosa hecha
y en el mundo todo arriba...
La Agrupación Esportiva
puede estar muy satisfecha.
La obra está rematada
y el campo hace fuerza gozo...
Terminó, con alborozo,
la feina a mí encomendada.»

Saben qui era? El president de la «Esportiva», de Les Corts, que el dia 4 inaugura el nou camp amb el rebost de l'«Español».

—

A en Juanico, a més del «jugador filet», per lo tendre, se'l coneix ja per «el suïcida de l'Español».

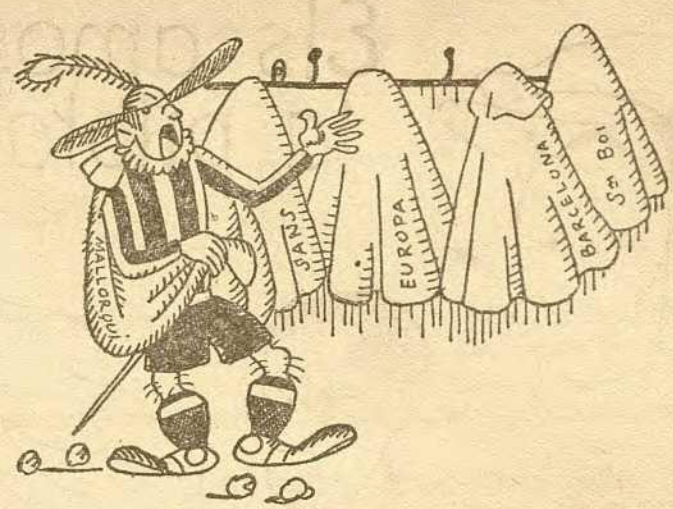
Què menges, que ets tan *fiero*, reiet de casa?

—

Els nois de la «U. E. de S.» fa uns quants dies que estan fent el pavero, volguent no sabem què de raons, o de pessetes. Per altra banda, se'n deixen encolomar cinc amb aquella alegria.

Primer, feu-ho bé. Després... Anàvem a explicar-vos la vostra obligació, però, fillets, segurament la sabreu millor que jo. Després, que puginin.

Però, si ho feu malament, tindreu de plegar el ram. Al tanto, minyons.

Mallorquí-Tenorio.—Yo a los clubs de upa subí,
yo a los modestos bajé,
y en todas partes dejé.
memorias ¡ay sí! de mí.

L'hora del correu

R. W.—Permeti que li digui que vostè és un neula, que el que envia és una llauna i, després, que va al cove de pet.

El «coro» de la ràbia.—Joves, la sinceritat és el nostre lema, i per aquesta raó els dic que ni el que ens envien són versos, ni el de la casaca és *sincero*. Alanta!

Tripallacavipasec.—El seu nom em fa rodar el cap. Suposo que no creurà que el seu article ens hagi fet gràcia, eh?, perquè vaja...

Gargotsol.—Però, escolti, desgraciat. Qui l'hi ha dit que dir això de què en Llobet *come a la hora de dinar*, fa gràcia? Cregui'm: el millor que pot fer, és procurar arribar a milionari, però no fent xistos, eh?

Lolita.—Ai, ingrata! Ho tenim tot a punt per enterrar a en Quicoff. I tan bon xicot que era! Si li torna a donar cap més disgust, ho diem a un guàrdia. Què s'ha cregut!

T. P. N. C. T. F.—Es un sol, o són tot el poble? Perquè, *hay que ver*: ni la U. E. de P. F.! Ah! El seu xisto mirarem d'aprofitar-lo.

E. M. R.; F. R. i el mosso.—En Quirova té l'honor de dir-vos que us heu ficat de peus a la galleda. On dieu *descansan* o *dormen*, teniu de dir *són*. Fins a més veure.

Dora N.—Sí, vostè ho ha endevinat i té tota la raó, i no es mereix un XUT! atrassat, no, sinó que... *Bueno*: si ens promet fer bondat, l'hi direm un altre dia.

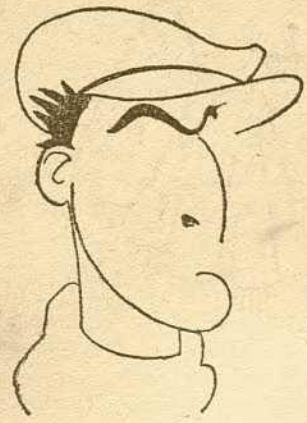
Un que hi era.—On era vostè? Allí? I un be, home! Per qui ens ha pres? La seva auca és pitjor que el sidral que mata *alevosamente*.

IMPRENTA CORTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

FUTBOL
CAMP DE LES CORTS
A les 3 de la tarda

Grans partits inter-regionals
per els dies 1 i 4 de Novembre
Club Celta de Vigo
CONTRA
F. C. Barcelona

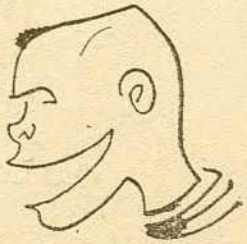
Els amos de la pilota.

PASCUAL

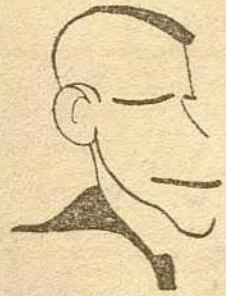
MARINÉ

SAMITIER

ALCÁNTARA

ARTISUS

SAMPERE

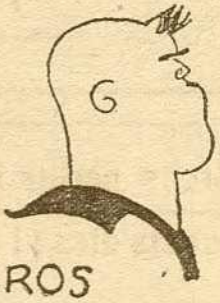
ESTRUCH

OLIVELLA

PELLICER

CROS

ZAMORA

PELAÓ

TORRALBA

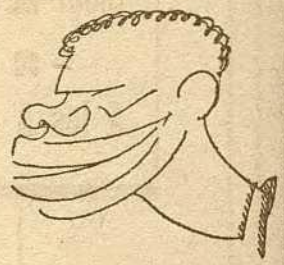
MATAS

CABOT

TALLADA

MONTESINOS